

---

*“Vindran des d’Egipte, com ocells, com coloms des del país d’Assíria,
i els farà viure a casa seva. Ho dic jo el Senyor” (Osees 11,11).*

*Cardenal Francesc d’Assís Vidal i Barraquer, Arquebisbe i Primat de Tarragona
150è aniversari del seu naixement • 3 d’octubre de 1868
75è aniversari del seu traspàs • 13 de setembre de 1943*

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l’Arquebisbat

**Núm. 4
Abril de 2018**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

4

Tarragona, abril de 2018
3a època. Núm. 528

Secció oficial

Arquebisbe

Homilia en la Missa Crismal, a la Catedral 119

Paraules de salutació per als Opuscles de Setmana Santa 2018..... 122

Als Quatre Vents

701. Dia d'Hispanoamèrica..... 123

702. En els 300 anys d'una ermita 124

703. Com se't va acudir anar al Seminari? 125

704. Escapar cap a Jesucrist 126

Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de març..... 127

Secretaria General i Cancelleria

Renovació d'alguns nomenaments de govern de la Cúria diocesana..... 131

Consell episcopal

Parròquia de Santa Clara de Tarragona : Ajut extraordinari del Fons
comú diocesà..... 132

Parròquia de Sant Miquel arcàngel d'Alforja : Ermites de Sant Antoni i
de la Mare de Déu de Puigcerver 132

Museu diocesà

Informe de l'any 2017..... 133

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge “Urbi et Orbi” del Diumenge de Pasqua de Resurrecció des del Balcó central de la Basílica vaticana.....	138
Missatge per a la 52a Jornada Mundial de les comunicacions socials (Solemnitat de l'Ascensió del Senyor, 13 de maig).....	140
<i>Audiències generals del dimecres «La Santa Missa»</i>	
13. Litúrgia eucarística: III. Parenostre i fracció del pa.....	145
14. Litúrgia eucarística: IV. La comunió.....	147
15. Ritu de conclusió	149

Defuncions

Mn. Ramon Blas Batet, pvre.....	152
---------------------------------	-----

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Vista de part de la cornisa exterior del creuer esquerre de la catedral, donant al Claustre.

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

de 26 de març 2018 en la Missa Crismal, a la Catedral

Isaïes 61,1-9; Apocalipsi 1,5-8; Lluç 4,16-21

Estimats preveres i diaques. Estimats germans i germanes que heu volgut ser amb nosaltres avui a la Catedral. Sigueu tots benvinguts.

Una salutació molt especial als mossens que celebren enguany 50 anys de sacerdoci: Mn. Josep Bofarull Veciana, Mn. Manuel Borges Anguera, Mn. Jordi Gual Ferrer i Mn. Ramon Martí Olesti, i 25 anys de sacerdoci: Mn. Joan Cañas Coch i Mn. Ignasi Durany Pich. En nom meu i de tota l'arxidiòcesi, la més sincera felicitació i agraïment.

No voldria tampoc deixar d'anomenar, en aquest moment, els qui han mort des de la darrera missa crismal: Mn. Josep Ramon Badia Margarit, Mn. Domingo Cubí Latorre, Mn. Josep Maria Boqué Dalmau i Mn. Ramon Blas Batet. Per a ells un record molt especial, ple d'agraïment i de pregàries, i també la petició que intercedeixin per nosaltres.

Amb il·lusió he esperat aquests dies la celebració d'aquesta missa crismal. No en dubto gens, és un moment de gràcia del Senyor. Ens apleguem, renovem els nostres compromisos de servei i d'amor amb el Senyor i la seva Església, vivim una jornada de fraternitat sacerdotal. Som el presbiteri de l'Església de Tarragona que fa camí i porta consol i esperança a tantes i tantes persones que han rebut el do de Déu i són cridades, com nosaltres, a la santedat, a la plenitud de la vida cristiana.

Em preocupa, com a vosaltres —alguns m'ho heu expressat en trobades i converses que hem tingut— el moment que vivim, tant en la societat com en l'Església. Sembla que tot vagi a la deriva, que tot estigui perdut, que no hi hagi futur. Però això no és cert. Hi ha futur, som ministres d'un que ja ha vençut, que ja ha triomfat, que ens ha ensenyat amb la vida pròpia que «per arribar a la resurrecció cal passar per la creu», perquè hi hagi fruit és necessari que el gra mori a la terra. Hi ha futur perquè Jesucrist és el mateix ahir, avui i pels segles. Hi ha futur perquè l'Esperit de Jesús és present a la seva Església, entre nosaltres, i continua bufant i movent els cors de les persones.

M'agradaria, estimats preveres i fidels tots, esperonar-vos a viure d'esperança i amb illusió perquè el futur que ens espera serà bonic i ple de fruits. En aquesta celebració beneirem i consagrarem els olis sants que utilitzarem per donar vida per mitjà dels sacraments. El Senyor continua actuant per la força de l'Esperit per mitjà de la seva Església, de la qual som servidors i administradors de la seva gràcia. Cal que siguem bons administradors, no som amos, i de l'administrador s'espera que sigui fidel. Quan d'aquí a una estona renovem les nostres promeses sacerdotals fem-ho amb fe i amb convenciment, amb veritables desitjos de fidelitat, i no dubtem que així el Senyor ens beneirà.

La nostra esperança és el Senyor. I això que diem i cantem tantes vegades en les celebracions ens ho hem de creure. «La nostra esperança és el Senyor, confiem en sa paraula.» És així, només ell té paraules de vida eterna. Per això hem de conrear la Paraula, i llegir i rellegir i meditar i tornar a meditar les paraules que la Paraula ens ha deixat en el llibre sant: la Sagrada Bíblia. Les nostres paraules seran les seves paraules si estem amarats de la Paraula. I això no és un joc de paraules.

La nostra esperança també es fonamenta en la fidelitat a la nostra identitat eclesial, i això ens demana ser cada vegada més fidels a l'Església en el seu ensenyament, en el seu culte, en la seva pregària i devoció i en la seva vida moral.

VINS DE MISSA

DE MULLER, S. A

CASA FUNDADA EL 1851

Medalla d'Or a l'Exposició Vaticana de 1888 (S.S. Lleó XIII)
Proveïdors de SS.SS. Pius X, Benet XV. Pius XII i Joan XXIII
GARANTIA D'ABSOLUTA PURESA I D'EXQUISIDA QUALITAT

Camí Pedra Estela, 34 - 43205 REUS (Tarragona)
Tels.: 977 75 74 73 - 977 75 62 65 - Fax 977 77 11 29

Com us deia fa un moment som administradors i això requereix saber la voluntat de qui servim. Servim Crist, sens dubte, però en la seva Església. És l'Església que ens ha confiat el do del presbiterat i ens ha donat la missió. És de capital importància que coneguem la doctrina: d'aquí la importància de la formació permanent, tant la que ofereix l'arxidiòcesi mensualment, i que aprofito per animar-vos i demanar-vos que hi participeu, com la que cada u s'ha d'anar fent amb la lectura i estudi d'aquells llibres i publicacions que ens ajuden a tenir noves llums i a comprendre millor la doctrina de l'església; sense oblidar conèixer i tenir en compte aquells ensenyaments que el sant pare Francesc ens va regalant amb tanta freqüència.

Si bé el coneixement de la doctrina és fonamental no ho és menys la celebració del culte. En l'administració dels sacraments es materialitza la gràcia que ens enforteix per viure la nostra condició de fills. Hem de parar esment a celebrar amb senzillesa i dignitat el culte, les celebracions sacramentals. Els rituals estan molt estudiats i ben pensats. Convé conèixer totes les possibilitats que ens ofereixen i que enriqueixen les celebracions. Tot ha estat pensat i estudiat perquè parli per si sol. Com deia el bisbe Pere Tena, de recordada memòria, tan entès en aquesta matèria, hem de ser com els intèrprets d'una òpera o d'una gran simfonia. L'artista no canvia la partitura però li dóna vida, la interpreta de tal manera que moltes persones es mouen per sentir aquella interpretació. En la litúrgia, deia ell, hem de fer el mateix. No cal canviar els ritus i signes previstos en l'administració dels sacraments, hem de posar-hi vida, hem d'interpretar perquè resulti nou i engrescador i agradables aquelles paraules i signes, alguns d'ells multiseculars. Estimats preveres, diaques i agents de pastoral: mimem la litúrgia. També això és camí d'evangelització i d'esperança.

Us deia que la nostra esperança es fonamenta també en la nostra vida moral. Hem d'esforçar-nos per ser modèlics en la nostra vida moral. No dic impecables, perquè si no fos per la gràcia de Déu tots som capaços de fer qualsevol beneiteria. Però amb senzillesa i humilitat hem de ser molt curosos de portar una vida íntegra. Si portéssim, deixeu-m'ho dir així, una mala vida, el que fem i el que diem no tindria cap credibilitat. La nostra vocació i entrega demana aquest esforç que haurem de recolzar en la pregària, els sacraments i la fraternitat sacerdotal.

Com m'agradaria, estimats preveres, durant el temps que el Senyor em vulgui donar al servei d'aquesta estimada Església de Tarragona, de capitanejar la fraternitat entre els preveres i la illusió per treballar amb totes les forces per a la santificació de tots els fidels, especialment dels més joves, animant i donant suport a totes les iniciatives que es van realitzant i també donant els seus fruits. Espero també amb il·lusió els treballs del proper Sínode que tractarà de la joventut i

dels reptes de l'Església de cara al futur. Preguem molt pels fruits d'aquest Sínode i vegem-lo com un signe de futur i d'esperança per a tota l'Església.

Us desitjo totes les benediccions del Senyor. Així li demano per vosaltres i per les comunitats que serviu. Pregueu també per mi i pels meus col·laboradors immediats, que tinguem encert en les decisions que s'hagin de prendre a nivell de govern, perquè vagin realment encaminades a potenciar i viure el que avui us he comentat i tinguem les llums necessàries per ser realment servidors de l'Església que pelegrina a Tarragona.

Que santa Maria, la nostra bona Mare, amb sant Pau i santa Tecla, amb sant Fructuós i sant Auguri i sant Eulogi, els beats màrtirs del segle XX i tots aquells que ja canten les lloances del Senyor «al cel nou i la terra nova» on ens encaminem preguin per tots nosaltres.

Que així sigui.

PARAULES DE SALUTACIÓ

per als Opuscles de Setmana Santa 2018

Benvolguts tots en el Senyor,

Us escric aquestes línies per animar-vos un cop més a viure amb la major intensitat possible les properes celebracions de la Setmana Santa que ja tenim a tocar. I com sempre, sense deixar de viure intensament les vostres desfilades i processons, us animo a participar activament en els actes litúrgics que es desenvolupen a les nostres parròquies —sobretot a la Catedral— i que són la cristallització d'allò que l'Església ha viscut durant tots aquests segles d'història.

Des dels inicis del cristianisme els deixebles s'aplegaven el Dia del Senyor (el diumenge) per a fer memòria, celebrar i actualitzar la passió, mort i resurrecció de Jesucrist, que és el pilar, font i cim de tota la vida cristiana. Tenim testimonis històrics que ens expliquen com vivien els cristians dels primers segles els dies de la Setmana Santa, amb quina solemnitat, amb quina atenció, intensitat i compunció seguien el relat dels evangelistes d'aquells fets esdevinguts a Jerusalem.

Ara no ens cal anar al temple de Jerusalem, però l'Església ens convida a aplegar-nos en assemblea per reviuir aquests moments crucials per a la història del món i la nostra en particular. Efectivament, la Setmana Santa té la capacitat de fer-nos sentir protagonistes d'aquella passió i d'aquell martiri perquè tu i jo formem part d'aquella història, tu i jo ja estàvem en el pensament del Senyor quan donava la vida a la creu.

La llei de Moisès obligava tots els jueus a partir d'una certa edat a pelegrinar cada any a Jerusalem, sobretot amb motiu de la Pasqua. Nosaltres no estem obligats a pelegrinar a cap temple perquè el nostre Temple és el Senyor, però sí que tenim l'obligació moral de participar tant com puguem en l'assemblea que es reuneix per a celebrar l'eucaristia, es a dir, per a recordar i actualitzar la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. La celebració de l'eucaristia no és només un recordatori del que Jesús va viure, sinó que és un memorial, és a dir, una actualització. No una repetició, sinó un tornar a viure aquells moments. És com si se'ns obrís una finestra en el temps i nosaltres, d'alguna misteriosa manera, també hi fóssim presents aquell dia únic i irrepetible allí, al cenacle i al calvari.

Benvolguts, viviu a fons la vida de les vostres confraries i germanats, però no oblideu quina és la manera més plena de viure la Setmana Santa: com a assemblea que celebra, prega i viu la fe al voltant de la taula de la Paraula i de l'Eucaristia.

Us desitjo a tots una bona i fructuosa Setmana Santa 2018.

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

701. DIA D'HISPANOAMÈRICA

4 de març de 2018

El primer diumenge de març l'Església celebra el Dia d'Hispanoamèrica. És una jornada impulsada des de 1959 per enfortir els llaços de fraternitat i comunió amb els països de parla hispana del continent americà.

Des del viatge de Colom fins avui han estat molt milers els religiosos que durant aquests segles han creuat l'oceà per dur a Amèrica la llavor de l'Evangelí. També sacerdots diocesans, en el marc de l'OCSHA (Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana).

La llavor ha donat un gran fruit en aquelles terres. Actualment, dels 1.200 milions de batejats, la meitat viuen a Amèrica, i d'ells, 480 milions als països llatinoamericans. Dos països són els que tenen més catòlics del món: Brasil (134 milions) i Mèxic (96 milions).

Per si faltava una dada que confirmés la puixança de l'Església hispanoamericana, des del 13 de març de 2013 els catòlics tenim el primer Papa procedent d'aquest continent. Francesc és el pontífex número 266 de l'Església universal.

En aquest Dia d'Hispanoamèrica no sols preguem pels missioners, alguns d'ells seglars, que han anat a aquests països atenent una crida vocacional. També preguem per tants germans nostres llatinoamericans que han vingut a viure entre nosaltres, enriquint la nostra societat amb les seves tradicions culturals i amb la seva forma, sovint més cordial i més sensible, de viure la religió comuna.

En un món global, «l'Església en sortida» que estimula el Papa es produeix en ambdues direccions. És molt el que des d'aquí hem portat a Amèrica i molt el que ens ve retornat amb aire de frescor, a una Europa que sembla envellida quan es pensa en la joventut perenne de la fe.

Molts hispanoamericans venen com a immigrants. I davant el nouvingut —com ho ha assenyalat el Papa—, a vegades es té «por que pertorbin l'ordre establert, que robin alguna cosa que hem construït amb patiment». «Els nouvinguts també tenen pors: por de la confrontació, del judici, de la discriminació, del fracàs. Aquests temors són legítims, es fonamenten en dubtes perfectament comprensibles des del punt de vista humà. No és pecat tenir dubtes i pors. El pecat és deixar que els nostres temors determinin les nostres respostes, com renunciar a l'encontre amb l'altre.»

Aquestes reflexions del Papa poden ajudar-nos perquè la integració sigui completa. Personalment vull agrair a tants immigrants arribats de l'Amèrica hispana el servei impagable que presten a persones grans, cuidant-les a casa seva o acompanyant-les quan surten al carrer. Són veritablement de la família i l'enriquiment espiritual és mutu i abundant.

702. EN ELS 300 ANYS D'UNA ERMITA

11 de març de 2018

Roda de Berà és el nom actual que respon a dos nuclis d'un territori comú, unificats en un mateix topònim al segle XIX. Un era Roda i l'altre Berà. Encara que la història va veure passar moltes civilitzacions, la petjada romana va quedar indeleble amb l'arc de Berà aixecat a la ruta de Tàrraco a Bàrcino.

Avui, però, del que em proposo parlar és d'un esdeveniment intermedi: fa 300 anys que es va posar la primera pedra de l'Ermita de Berà. Va ser el 12 de març de 1718. El seu frontal el va presidir —fins a la Guerra Civil— una imatge de la Mare de Déu de Berà, talla romànica del segle XIII, que la tradició diu que va ser trobada per uns pescadors en una cova on hauria estat amagada per evitar-ne la profanació en temps de persecucions.

Víctima, tant l'ermita com la imatge, de la Guerra Civil, avui es troba reconstruïda i amb obres recents. El constant ha estat la devoció popular per aquest lloc sant, d'altra banda comú a la devoció mariana de tantes poblacions.

Recurrent la geografia de Catalunya són molt nombrosos els pobles que, a part de la seva església, tenen una ermita dedicada a la Mare de Déu amb alguna de les seves

múltiples advocacions. És un signe de la religiositat popular que mai no ha de ser menystinguda.

He conegut molts casos en què fins i tot persones no practicants senten un atractiu especial per la seva ermita. No sols en valoren la senzillesa, a vegades l'entorn; també se senten atretes per la presència maternal de Maria, i aquesta devoció pot portar algun dia a una afirmació més completa de la seva fe.

Els goigs, composicions poètiques que sovint es canten a les ermites, són un element d'aquesta proximitat del poble. La tradició els manté vius. Fa poc els Gogistes Tarragonins han editat un bonic llibret amb textos d'Andreu Muñoz i dibuixos de Josep Riera. Són disset escenes de la vida de Jesús. La Mare de Déu hi apareix en algunes. En una, es veu Jesús infant que dona els primers passos vacil·lants i la seva mare és a poca distància per agafar-lo en els seus braços si cau, com ho fan totes les mares. El text diu: «Els primers passos, cap a Maria... els últims, cap al Calvari».

En efecte, la Mare de Déu és al començament i al final de la vida terrenal de Jesucrist. Penso que acostar-se a ella, com ho han fet els veïns de Roda de Berà durant els últims tres segles, és el millor camí per a trobar Jesús.

703. COM SE'T VA ACUDIR ANAR AL SEMINARI?

18 de març de 2018

«Com se't va acudir anar al seminari?» Aquesta és una pregunta freqüent que es fa als joves que es preparen per al sacerdoci. En el món actual sembla una extravagància adoptar una decisió d'aquest tipus.

A un dels interrogants sobre aquesta matèria, Bernabé, de 25 anys, respon: «Vaig rebre una trucada de Déu.» Però el seu interlocutor pregunta: «Et va enviar un WhatsApp?» Resposta: «Em va enviar la novel·la *Niebla*», de Miguel de Unamuno.

Els camins de Déu són infinits. En aquest cas va ser l'argument d'aquest llibre clàssic: el jove protagonista, després de diverses experiències amoroses, es troba desconcertat i demana consell a un escriptor famós, Unamuno mateix, i li planteja preguntes fonamentals com el sentit de la vida i de la pròpia existència. Unamuno, en aquesta ficció escrita per ell mateix, es reconeix com el seu creador, i li diu que ja que li va donar vida i que el pot matar si ho desitja. El jove planteja llavors que potser també Unamuno té el seu creador, i apareix així la relació Déu-criatura.

Moltes vegades no és un llibre, sinó una experiència familiar, la conversa amb un amic, o l'exemple d'un sacerdot, allò que impulsa al sacerdoci, obrint-se així el període de formació de seminarista en què un confirma la seva vocació i es prepara en el seu cor i el seu cap per a alguna cosa que supera una professió: una vocació de servei per a tota una vida.

Entorn de la festa de Sant Josep se celebra el Dia del Seminari. És un bon moment cada any per pregar perquè Déu envii noves vocacions i perquè les famílies siguin receptives quan un fill es plantegi aquesta possibilitat.

Quina qualitat remarques en un sacerdot?, es preguntava en una enquesta recent. Les respostes poden ajudar a perfilar el que és una vocació al misteri eclesiàstic. Van ser d'aquest estil: «Que sigui una persona alegre; que estigui preparat per als temps actuals; que sigui generós i capaç de sacrificar-se; que transmeti la doctrina de l'Església; que es preocupi pels més necessitats; que sigui home d'oració i connecti amb Déu.»

Per fortuna tenim l'exemple de molt bons sacerdots, seguidors potser de rectors que abans tenien un poble i una parròquia i ara en tenen diversos, continuadors d'aquells sacerdots que fa vuitanta anys van lliurar la seva vida per amor a Jesucrist en una cruenta persecució que els va fer màrtirs.

Demano contínuament a Déu per la florida de vocacions sacerdotals i religioses, i poso en mans de la Mare de Déu i de sant Josep l'esclat d'una primavera vocacional.

704. ESCAPAR CAP A JESUCRIST

25 de març de 2018

Santa Clara va néixer en una casa noble d'Assís. Molt aviat va mostrar la seva personalitat i quan van voler casar-la, tenint ella al voltant de divuit anys, s'havia trobat ja algunes vegades amb sant Francesc, dotze anys més gran que ella, i havia escoltat la seva predicació i obert el cor a la causa de Crist.

La nit del Diumenge de Rams de 1212, Clara va forçar la porta de casa, no l'entrada principal, sinó un finestró retirat, obstruït per bigues i pedres. Oberta així la sortida i juntament amb una companya, va acudir de pressa on era Francesc, que, amb els seus germans, les esperava a la pobreta capella de la Porciúncula, a baix a la vall.

Un Diumenge de Rams, en el marc de la celebració de la Jornada Mundial de la Joventut, Benet XVI va proposar als joves una «escapada» com la que santa Clara va fer en aquesta festivitats. Ella va escapar de la seva família, que tenia altres plans, però els joves d'avui tenen impediments més habituals per seguir Crist. Han d'escapar de l'ambient agnòstic i consumista que els envolta, seguint la crida del seu cor generós.

L'escapada, després d'una lluita de vacil·lacions, la van experimentar moltes persones santes. Sant Joan de la Creu la va immortalitzar amb els seus famosos versos:

«En una noche oscura
con ansias, en amores inflamada,
¡oh dichosa ventura!
salí sin ser notada,
estando ya mi casa sosegada.»

Aquest diumenge, a les celebracions litúrgiques, portarem branques d'olivera i palmes recordant aquells pobladors de Jerusalem que van acollir amb molta alegria l'arribada del Fill de David, rei d'Israel. Però fixem-nos que després d'aquesta manifestació espontània se'n produirà una altra, potser menys espontània però igualment certa, de persones que van demanar la mort de Jesús quan Pilat intentava alliberar-lo.

Jesús sap, quan entra a la Ciutat Santa a llocs d'un ase i és aclamat per la multitud, que va a l'encontre de la mort, del seu lliurament en el sacrifici de la creu. A nosaltres ens pot servir aquesta consideració per a fer el propòsit ferm de rebre sempre Jesucrist amb alegria, no rebutjar-lo mai amb el pecat i, si tenim aquesta desgràcia, penedir-nos i confessar-nos, com Pere, pedra angular de l'Església.

Aquest goig de trobar Jesús i viure amb ell ve per la decisió personal de correspondre al seu amor, però no ho experimentarem sols, sinó amb els nostres germans, les nostres famílies i amics. Les campanes del Diumenge de Rams sonen per a tothom.

Març : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dijous 1

- Al matí, amb el director territorial de Cultura de la Generalitat, Jordi Agràs, i Mn. Antoni Martínez Subías, delegat diocesà per al Patrimoni, visita la capella de Santa Tecla de la Catedral.

Divendres 2

- A la tarda, a l'església parroquial de Santa Tecla de Campclar de Tarragona, pronuncia una de les conferències quaresmals organitzades per l'arxiprestat de Tarragona, amb el títol «*Qué podemos hacer durante la Cuaresma*». A continuació presideix una celebració comunitària de la reconciliació.
- A continuació, a l'església parroquial de la Immaculada Concepció de Reus, presideix el ritu del Segon escrutini postbaptismal amb les Comunitats Neocatecumenals.

IMPREMTA VIRGILI TARRAGONA

Impressió òfset i digital
Enquadració
Disseny

Tesis · Carpetes...
Targetes · Sobres...
Revistes · Llibres...
Cartells · Fullatons...
Targetons · Invitacions...
Triptics · Flyer's
i molt més

Carrer Ferrers, 1 · 43003 TARRAGONA · 977 233 251 · info@ivirgili.com · www.ivirgili.com

Dissabte 3

- Al matí, a la Catedral, participa en la trobada d'infants de segon curs de primera comunió de l'arxiprestat de Tarragona.

Dimarts 6

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 403 del Consell Episcopal.
- A la seu de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona, assisteix a l'acte de presentació de l'opuscle de la Germandat del Sant Ecce Homo amb motiu del 150è aniversari de la Germandat.

Dimecres 7

- Al Seminari Conciliar de Barcelona, amb els bisbes de Catalunya, participa en els actes organitzats amb motiu del 50è aniversari de la fundació de la Facultat de Teologia de Catalunya. A la tarda, al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix la inauguració de l'exposició commemorativa del centenari de la Confraria de Sant Magí Màrtir.

Dijous 8

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del patronat de la Fundació Obra Pia Montserrat.

Divendres 9

- A la tarda, a l'església de la Mare de Déu del Carme dels pares Carmelites Descalços de Tarragona, participa en les 24 hores per al Senyor.

Diumenge 11

- A l'ermita de la Mare de Déu de Berà de Roda de Berà, celebra l'eucaristia del IV diumenge de Quaresma amb motiu del tercer centenari de la reconstrucció de l'ermita.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Andreu de la Selva del Camp, assisteix a la representació de La Passió de la Selva.

Dilluns 12

- A la tarda, a l'Ateneu de Tarragona, assisteix a la inauguració de l'exposició commemorativa del 75è aniversari de la primera sortida en processó dels aspirants de la Confraria de Nostre Pare Jesús de la Passió de Tarragona.

Dimarts 13

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 404 del Consell Episcopal.

Dimecres 14

- A primera hora del matí, al Palau Macaya de Barcelona, celebra l'eucaristia i participa en la jornada d'estudi «Nens i joves a l'era digital. Riscos i oportunitats educatives», organitzada per la Fundació Casa de Misericòrdia de Barcelona.

- A la tarda, al saló de plens de l'Ajuntament de Reus, participa en l'acte de descoberta dels quadres dedicats als nous reusencs il·lustres, un dels quals ha estat atorgat a Mn. Josep Gil Ribas.

Dijous 15

- Al Mas d'en Lluç de Cornudella de Montsant visita la Casa Mare de Déu de Misericòrdia, de la Comunitat del Cenacle.

Divendres 16

- Al palau arquebisbal, és entrevistat per TAC12 TV.

Dissabte 17

- A Barcelona, a l'Escola Sant Ignasi dels Jesuïtes de Sarrià, participa en la XII Trobada de mestres i professors de religió de les diòcesis amb seu a Catalunya.

Diumenge 18

- Al migdia, a l'Ajuntament de Tarragona, assisteix al Pregó de la Setmana Santa 2018, que enguany pronuncia el Sr. Adolf Quetcuti Carceller.
- A la tarda, a l'església parroquial de la Puríssima Sang de Reus, presideix el viacrucis i celebra l'eucaristia del V Diumenge de Quaresma en sufragi pels congregants difunts.

Dilluns 19

- A la tarda, a l'església de Sant Nicolau de Bari de Tarragona, seu de la Cofradía del Cristo del Buen Amor y Nuestra Señora de la Amargura con San Juan Evangelista, presideix la presentació del llibre Presentaciones – Opúsculos - Semana Santa, commemoratiu dels 25 anys de la fundació de la Confraria.

Dimarts 20

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 405 del Consell Episcopal.

Divendres 23

- A la tarda, al Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, amb les Germanes de la Consolació, celebra l'eucaristia i fa la benedicció dels quadres de santa Maria Rosa Molas que guarniran la capella lateral dedicada a la Fundadora de la Congregació.
- Al vespre, a Reus, assisteix al Pregó de la Setmana Santa 2018 que organitza la Congregació de la Puríssima Sang d'aquella ciutat.

Dissabte 24

- Al matí, a l'església parroquial de l'Assumpció d'Alcover, celebra la missa exequial en sufragi de Mn. Ramon Blas Batet.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Sebastià de la Canonja celebra la missa exequial en sufragi de Miguel Bravo, pare de Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón.

- Al vespre, a l'església de Sant Nicolau de Bari de Tarragona, assisteix al viacrucis i presideix la Processó de la Passió pels carrers dels voltants, organitzada per la Cofradia del Cristo del Buen Amor.

Diumenge 25 (Rams)

- A la Catedral, presideix la benedicció, processó i eucaristia del Diumenge de Rams.
- A la tarda, presideix el viacrucis organitzat per la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de la Selva del Camp i, a l'església parroquial de Sant Andreu, pronuncia el pregó de la Setmana Santa 2018.

Dilluns 26 (Dilluns Sant)

- A la Catedral de Tarragona, presideix la missa crismal i renovació de les promeses sacerdotals dels preveres de l'arxidiòcesi.
- A continuació, dins els actes de la jornada presbiteral, a la sala d'actes del Seminari Pontifici, assisteix a la conferència pronunciada per Mons. Francesc Conesa, bisbe de Menorca. A continuació el clergat i els seminaristes comparteixen el dinar de germanor.
- Al vespre, presideix el viacrucis organitzat per l'Associació La Salle, la Confraria de Sant Magí Màrtir i la Confraria del Descendiment pels carrers de la Part Alta de Tarragona.

Dimarts 27 (Dimarts Sant)

- A la tarda, presideix la processó de la Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona.

Dimecres 28 (Dimecres Sant)

- Al matí, a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Torredembarra, celebra l'eucaristia exequial en sufragi de Dolors Minguella, mare de Mn. Joaquim Gras i Rosalia Gras, secretària general i cancellera de l'Arquebisbat.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, presideix el rosari de dolor i la posterior processó del Dolor, organitzats per la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió de Tarragona.
- Al vespre, organitzat per l'associació gitana, presideix el viacrucis i la processó amb el Sant Crist per la Part Alta de la ciutat.

Dijous 29 (Dijous Sant)

- A la Catedral, celebra l'eucaristia de la Cena del Senyor.

Divendres 30 (Divendres Sant)

- A la Catedral, fa el sermó anomenat popularment de la Bufetada, i després participa en el viacrucis pels carrers de la Part Alta de Tarragona.

- A Valls, presideix el viacrucis des de l'església parroquial de la Mare de Déu del Lledó fins a l'església parroquial de Sant Joan Baptista.
- A la Catedral, presideix l'acció litúrgica de la passió i mort del Senyor.
- A Reus, participa en la processó de tornada del Sant Crist de la Sang i en l'acte de les Tres Gràcies.
- Al vespre, presideix la processó del Sant Enterrament de Tarragona.

Dissabte 31 (Dissabte Sant)

- Al matí, a la Catedral, amb el Capítol, presideix el rés de l'ofici de tenebres.
- A la tarda, a la Catedral, amb el Capítol, presideix les vespres.
- A la nit, a la Catedral, presideix la solemne vetlla pasqual.

Secretaria general i Cancelleria

RENOVACIÓ D'ALGUNS NOMENAMENTS DE GOVERN DE LA CÚRIA DIOCESANA

Març de 2018

El Sr. Arquebisbe, Jaume Pujol Balcells, va renovar durant el mes de març prop passat els següents nomenaments del govern de la Cúria diocesana:

Amb data 12/03/2018

Sr. Daniel Sobradillo Cardona,

ecònom diocesà, per a un termini de cinc anys.

Amb data 25/03/2018

Mn. Joaquim Fortuny Vizcarro,

vicari general, per a un termini de tres anys.

Mn. Jordi Figueras Jové,

vicari episcopal de la zona pastoral de Tarragona.

Mn. Manuel M. Fuentes i Gasó,

vicari episcopal de la zona pastoral del Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat, l'Urgell i les Garrigues, per a un termini de tres anys.

Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón,

vicari episcopal de la zona pastoral de l'Alt Camp, el Baix Penedès i el Tarragonès, per a un termini de tres anys.

Sra. Rosalia Gras Minguella,

secretària general i cancellera, per a un termini de tres anys.

Consell episcopal

PARRÒQUIA DE SANTA CLARA DE TARRAGONA

Ajut extraordinari del Fons comú diocesà

El Consell Episcopal, en la seva reunió n. 405, del dia 13 de març de 2018, ha pres el següent

ACORD:

Atorgar de manera extraordinària un ajut del fons comú diocesà a la Parròquia de Santa Clara de 28.000,00 €, 3.000,00 dels quals són per a poder pagar el deute que la Parròquia té amb Mn. F. Xavier Morell Rom.

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

Tarragona, 13 de març de 2018

PARRÒQUIA DE SANT MIQUEL ARCÀNGEL D'ALFORJA

Ermites de Sant Antoni i de la Mare de Déu de Puigcerver

El Consell Episcopal, en la seva reunió n. 405, del dia 13 de març de 2018, ha pres el següent

ACORD:

Pel que fa a l'ermita de Sant Antoni: Fer cessió de l'ermita a l'Ajuntament.

Pel que fa a l'ermita de la Mare de Déu de Puigcerver: Exigir a l'Associació d'Amics de l'Ermita de la Mare de Déu de Puigcerver que tramitin davant l'Ajuntament els permisos per a la legalització de les activitats de restauració i hostatgeria que es fan a la casa de l'ermità.

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

Tarragona, 13 de març de 2018

Museu Diocesà de Tarragona

INFORME

Any 2017

I. Marxa del museu

- Conveni Marc de la Xarxa de Museus del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre : El dia 29 de setembre de 2018 es va procedir a la signatura del Conveni Marc de col·laboració entre el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural amb tretze museus del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, entre els quals es troba el Museu Diocesà de Tarragona. En representació del Museu va signar l'Excm. I Rvdm. Dr. Jaume Pujol, Arquebisbe Metropolità de Tarragona.

◇ **Installacions. Sales d'exposició**

- L'any 2017 es va procedir a reinstal·lar a la segona sala de pas una pintura a l'oli sobre tela amb la Pietat, obra atribuïda al pintor Josep Viladomat (segle XVIII). Aquesta pintura es va restaurar al Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya. S'ha comptat amb una subvenció de la Generalitat per a la restauració de l'obra.
- S'ha iniciat el projecte de remodelació de la Sala I del museu (antic refector canonical). S'ha dut a terme la primera fase, que ha consistit en renovar el mobiliari expositiu i la il·luminació de part de la sala. S'ha dut a terme amb l'ajut de la Diputació de Tarragona i de la Generalitat de Catalunya.

◇ **Installacions. Sales de reserva**

- No hi ha hagut variacions respecte a la situació de l'any 2016.

◇ **Catàleg**

- La pràctica totalitat dels objectes del museu estan inventariats i informatitzats, amb l'ajut del programa MuseumPlus, que en el seu moment va subministrar el Servei de Museus de la Generalitat de Catalunya . Actualment s'està procedint a la revisió de la col·lecció contemporània, afegint les fotografies a les fitxes i fotografiant aquells objectes que encara no ho havien estat.
- De forma paral·lela i progressiva, s'està procedint a la catalogació de la col·lecció de numismàtica romana i de la col·lecció d'objectes ètnics portats des de la missió de Bibwe (Zaire) per Mn. Josep Cabayol, que han ingressat al museu en donació.
- A data 31/12/2016, el museu tenia 10.775 objectes en plena propietat i 2.870 en dipòsit. En total: 13.645 objectes.

◇ **Investigacions i consultes**

- El museu facilita sempre l'accés a les obres i a la informació a tots aquells investigadors que ho demanen. Es porta un control de les seves dades i una de les condicions que se'ls demana és que facin donació d'un exemplar de les seves publicacions a la biblioteca del museu.
- El museu rep també moltes consultes, per correu postal, electrònic, telèfon o personalment. La naturalesa és diversa, si bé la majoria es refereix a consultes sobre les obres del museu. Totes reben resposta, a la major brevetat.

◇ **Exposicions pròpies i alienes**

- El museu ha participat a l'exposició De Tarragona a Tournai. Arqueologia de les primeres catedrals d'Europa, que es va celebrar al Museu Bíblic Tarraconense des del 16 de novembre de 2017 fins al 21 de gener de 2018. La participació va consistir en el préstec temporal de 8 elements d'època romana i visigòtica, així com d'una maqueta del claustre de la catedral, de l'any 1955.

◇ **Col·laboracions**

- El museu col·labora, com sempre ha fet, amb la Catedral, representada pel seu Capítol, també amb l'empresa DNA, que gestiona les entrades a la Catedral i al Museu, amb les delegacions i secretariats de l'Arquebisbat, amb l'Arxiu Històric Arxidiocesà, amb el Museu Bíblic Tarraconense, amb el Centre Tarraconense el Seminari, amb l'Institut Superior de Ciències Religioses «Sant Fructuós», amb les parròquies, representades pels seus rectors, etc.

◇ **Relacions amb altres institucions**

Continuen les excel·lents relacions amb l'administració:

- Generalitat de Catalunya: Departament de Cultura:
  - * Servei de Museus.
  - * Centre de Restauració de Béns Mobles
  - * Camp d'Aprenentatge del Departament d'Ensenyament.
  - * Xarxa de Museus del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. Com membre, el museu participa a les reunions i plenaris.
  - * Observatori de Públics
- Diputació de Tarragona:
  - * Servei de Cultura.
- Ajuntament de Tarragona:
  - * Àrea de Cultura
  - * Museu d'Història de Tarragona

* Patronat Municipal de Turisme.

El Museu Diocesà de Tarragona no només té visibilitat a nivell local, sinó que manté relacions amb gran quantitat de museus, institucions i persones d'arreu, a nivell autonòmic, estatal i internacional.

- Alumnes de la URV

Els alumnes d'Història de l'Art de la URV han de cursar l'assignatura "Pràctiques Externes", en la qual han de fer 300 hores de pràctiques en una institució cultural. Aquesta col·laboració, que dura ja uns anys, ha estat de gran utilitat, perquè els alumnes fan una labor molt meritòria inventariant algunes col·leccions, fent llistats i fotografiant les obres quan cal. L'any 2017 han fet les seves pràctiques dues alumnes d'Història de l'Art.

També ha realitzat les pràctiques externes una alumna de màster de la Universitat de Lleida.

- Activitats col·lectives

El museu ha participat en les següents activitats col·lectives:

- * Organització de visites conjuntes la Nit dels Museus (20 de maig 2017), amb una gran participació de públic. En formen part el Museu d'Història de Tarragona, el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, el Museu d'Art Modern de Tarragona, CaixaFòrum, el Museu del Port de Tarragona, el Museu Bíblic Tarraconense i el Museu Diocesà de Tarragona.

- * El museu també col·labora amb la publicació periòdica d'articles al Diari de Tarragona, una iniciativa que amb el títol "Patrimoni Transferit" es va endegar des del Museu Bíblic Tarraconense i en la qual participen diversos directors de museus i institucions culturals de Tarragona.

- * Durant l'any 2017 el museu va participar a la taula de seguiment, gestió i impuls de la Ruta dels primers cristians, formada per representants del Patronat Municipal de Turisme de Tarragona, del Museu d'Història de Tarragona, del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, de la Catedral i Museu Diocesà de Tarragona, del Museu Bíblic Tarraconense, del Centre Tarraconense el Seminari, del Camp d'Aprenentatge de Tarragona del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya i de la Facultat de Turisme de la Universitat Rovira i Virgili. Amb tot, aquesta iniciativa, per manca de recolzament de les entitats oficials, de moment ha quedat aturada.

- * Organització de la V Jornada Museus i Patrimoni de l'Església a Catalunya. El 17 de novembre de 2017 -en col·laboració amb el Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, el Museu de Solsona Diocesà i Comarcal, el Museu d'Art de Girona i el Museu Episcopal de Vic-, El Museu Diocesà de Tarragona va ser l'encarregat d'organitzar la Jornada, dedicada al tema: "Els museus diocesans i el patrimoni de l'Església catalana durant el franquisme". La Jornada es va celebrar al Centre Tarraconense El

Seminari i va comptar amb la presència de deu ponents: Maria de Lluç Serra Armengol, Guillem Cañaveras i Vall, Manuel Maria Fuentes i Gassó, Alberto Velasco González, Marc Sureda Jubany, Nicolau Guanyabens i Calvet, Carles Freixes Codina, Maria Garganté Llanes, Joaquim M. Puigvert Solà i Jacobo Vidal Franquet.

- Actes institucionals

- * Dia 29 de setembre de 2017. Signatura del Conveni Marc de col·laboració entre el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'Agència Catalana del patrimoni Cultural amb tretze museus del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, entre els quals es troba el Museu Diocesà de Tarragona. L'acte es va celebrar a la Fundació-Museu Pau Casals del Vendrell.

- Participació en activitats alienes

En representació del museu, la seva directora ha participat a les següents activitats:

- * Els dies 26 i 27 d'octubre de 2017, participació al "Congreso Internacional Magnificencia y Fasto de Carlos V a Felipe VI. Devenir de los tapices en la Historia", organitzat per la Universitat de Valladolid i el Comité Español de Historia del Arte, que es va celebrar a Tordesillas i Valladolid. La ponència presentada va ser la següent: "Los tapices de la catedral de Tarragona y la Exposición de Arte Antiguo de Barcelona (1902)."
- * 18 de novembre de 2017. Assistència a les Jornades AproPA'T – Diàlegs d'Educació i Patrimoni. Dirigides al professorat de tots els nivells educatius del Camp de

fulgencio villar s.l.

EMPRESA CONSTRUCTORA

CONSTRUCCIONS I REHABILITACIONS

C/ Sant Carles i Sant Josep, 4-6 - 43201 Reus (Tarragona)
Tel./fax 977 320 368 · Mòbil 617 467 919 · fulgenciovillar@terra.es

Tarragona i les Terres de l'Ebre, així com als professionals de la cultura i als estudiants universitaris que estiguin cursant estudis d'educació, patrimoni, museística o gestió cultural.

II. Projectes en marxa

◇ Restauracions

S'està restaurant una pintura sobre taula amb l'escena de la Nativitat, obra atribuïda al Mestre de Cabanyes (segle XVI). La restauració es realitza a les instal·lacions del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, a Valldoreix, amb l'ajut d'una subvenció atorgada per la mateixa Generalitat.

◇ Sales d'exposició permanent

S'està procedint a preparar la segona fase de la remodelació de la Sala I (antic refector canònic): replantejament del discurs, modificacions en el mobiliari expositiu, informació gràfica, etc. A tal fi es demanarà l'ajut que anualment atorga la Diputació de Tarragona.

També s'està procedint a la desmuseïtzació de la Sala Capitular, a petició del Capítol Catedral de Tarragona. L'espai, des de l'any 1992, compaginava la seva funció originària amb la de sala d'exposició permanent. S'han retirat els elements expositius i les obres d'art col·locades en 1992 a fi que la sala recuperi el seu aspecte original.

III. Projectes de futur

◇ Magatzem

Malauradament, el projecte del futur magatzem continua en stand by, degut a l'actual situació econòmica.

Tarragona, 12 de febrer de 2018

Sofia Mata de la Cruz.

Directora del Museu Diocesà de Tarragona

Francesc, Papa

MISSATGE

“Urbi et Orbi” del Diumenge de Pasqua de Resurrecció, 1 d’abril de 2018, des del Balcó central de la Basílica vaticana

Benvolguts germans i germanes, bona Pasqua!

Jesús ha ressuscitat d’entre els morts.

Juntament amb el cant de l’alleluia, ressona en l’Església i arreu del món aquest missatge: «Jesús és el Senyor, el Pare l’ha ressuscitat i ell viu per sempre enmig nostre.»

Jesús mateix havia anunciat d’antuvi la seva mort i resurrecció amb la imatge del gra de blat. Deia: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24). I això és el que ha esdevingut: Jesús, el gra de blat sembrat per Déu en els solcs de la terra, va morir víctima del pecat del món, va romandre dos dies dins el sepulcre; però en la seva mort hi havia present tota la potència de l’amor de Déu, que es va alliberar i es va manifestar al tercer dia, i que avui celebrem: la Pasqua de Crist Senyor.

Nosaltres, cristians, creiem i sabem que la resurrecció de Crist és la veritable esperança del món, aquella que no decep. És la força del gra de blat, de l’amor que s’humilia i es dóna fins al final, i que renova realment el món. També avui aquesta força produeix fruit en els solcs de la nostra història, marcada per tantes injustícies i violències. Porta fruits d’esperança i dignitat on hi ha misèria i exclusió, on hi ha fam i manca treball, als pròfugs i refugiats —tantes vegades rebutjats per la cultura actual del descart—, a les víctimes del narcotràfic, del tràfic de persones i de les diferents formes d’esclavatge del nostre temps.

I avui nosaltres demanem fruits de pau per al món sencer, començant per l’estimada i martiritzada Síria, la població de la qual està extenuada per una guerra que no té fi. Que la llum de Crist ressuscitat illumini en aquesta Pasqua les consciències de tots els responsables polítics i militars, perquè es posi fi immediatament a l’extermini que s’està portant a terme, es respecti el dret humanitari i es procedeixi a facilitar l’accés a les ajudes que aquests germans i germanes nostres necessiten de manera urgent, assegurant, al mateix temps, les condicions adequades per al retorn dels desplaçats.

Invocuem fruits de reconciliació per a Terra Santa, que en aquests dies també està sent colpejada per conflictes oberts que no respecten els indefensos, per al Iemen i per a tot el Pròxim Orient, perquè el diàleg i el respecte mutu prevalguin per damunt de les divisions i la violència. Que els nostres germans en Crist, que pateixen sovint abusos i persecucions, puguin ser testimonis lluminosos del Ressuscitat i de la victòria del bé per damunt del mal.

Supliquem en aquest dia fruits d'esperança per a tots aquells que anhelan una vida més digna, sobretot en aquelles regions del continent africà que sofreixen per la fam, per conflictes endèmics i pel terrorisme. Que la pau del Ressuscitat guareixi les ferides al Sudan del Sud: obri els cors al diàleg i a la comprensió mútua. No oblidem les víctimes d'aquest conflicte, especialment els nens. Que mai no els manqui la solidaritat per a les nombroses persones obligades a abandonar les seves terres i privades del mínim necessari per a viure.

Implorem fruits de diàleg per a la península coreana, perquè les converses en curs promoguin l'harmonia i la pacificació de la regió. Que els qui tenen responsabilitats directes actuïn amb saviesa i discerniment per a promoure el bé del poble coreà i construir relacions de confiança al si de la comunitat internacional.

Demaneu fruits de pau per a Ucraïna, perquè s'enforteixin els passos en favor de la concòrdia i es facilitin les iniciatives humanitàries que necessita la població.

Supliquem fruits de consol per al poble veneçolà, el qual —com ho han escrit els seus pastors— viu en una espècie de «terra estrangera» al seu país mateix. Perquè per la força de la resurrecció del Senyor Jesús, trobi la via justa, pacífica i humana per a sortir com més aviat millor de la crisi política i humanitària que l'oprimeix, i que no manqui l'acollença i assistència als qui, d'entre els seus fills, estan obligats a abandonar la seva pàtria.

Que Crist ressuscitat porti fruits de vida nova per als nens que, a causa de les guerres i la fam, creixen sense esperança, sense educació ni assistència sanitària, i també per als ancians abandonats per la cultura egoista, que descarta qui no és «productiu».

Invocuem fruits de saviesa per als qui arreu del món tenen responsabilitats polítiques, perquè respectin sempre la dignitat humana, s'esforcin amb dedicació al servei del bé comú i garanteixin el desenvolupament i la seguretat als ciutadans.

Estimats germans i germanes, també a nosaltres, com a les dones que van acudir al sepulcre, van adreçades aquestes paraules: «Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat» (Lc 24,5-6). La mort, la soledat

i la por ja no són la darrera paraula. Hi ha una paraula que va més enllà i que només Déu pot pronunciar: és la paraula de la Resurrecció (cf. Joan Pau II, Paraules al final del Via Crucis, 18 d'abril de 2003). Ella, amb la força de l'amor de Déu, «foragita els pecats, renta les culpes, retorna la innocència als caiguts, l'alegria als tristos, expulsa l'odi, porta la concòrdia, doblega els poderosos» (Pregó pasqual).

Bona Pasqua a tots!

MISSATGE

de 24 de gener de 2018 per a la 52a Jornada Mundial de les comunicacions socials (Solemnitat de l'Ascensió del Senyor, 13 de maig)

**'Fake News' i periodisme de pau :
«La veritat us farà lliures» (Jn 8,32)**

Benvolguts germans i germanes,

En el projecte de Déu, la comunicació humana és una modalitat essencial per a viure la comunitat. L'ésser humà, imatge i semblança del Creador, és capaç d'expressar i compartir la veritat, el bé, la bellesa. És capaç d'explicar l'experiència pròpia i descriure el món, i de construir així la memòria i la comprensió dels esdeveniments.

Però l'home, si segueix el seu egoisme orgullós, també pot fer un mal ús de la facultat de comunicar, com ho mostren des del començament els episodis bíblics de Caïn i Abel, i de la Torre de Babel (cf. Gn 4,1-16; 11, 1-9). L'alteració de la veritat és el símptoma típic d'aquesta distorsió, tant en el pla individual com en el col·lectiu. Per contra, en la fidelitat a la lògica de Déu, la comunicació es converteix en lloc per a expressar la responsabilitat pròpia en la recerca de la veritat i en la construcció del bé.

Avui, en un context de comunicació cada vegada més veloç i immersos dins un sistema digital, assistim al fenomen de les notícies falses, les anomenades fake news. Aquest fenomen ens crida a la reflexió; per això he dedicat aquest missatge al tema de la veritat, com ho van fer ja en diferents ocasions els meus predecessors a partir de Pau VI (cf. Missatge de 1972: «Els instruments de comunicació social al servei de la veritat»). Voldria oferir d'aquesta manera una aportació a l'esforç comú per a prevenir la difusió de les notícies falses i per a redescobrir el valor de la professió periodística i la responsabilitat personal de cadascú en la comunicació de la veritat.

1. Què hi ha de fals en les notícies falses?

Fake news és un terme discutit i també objecte de debat. Generalment al·ludeix a la desinformació difosa online o en els mitjans de comunicació tradicionals. Aquesta expressió es refereix, per tant, a informacions infundades, fonamentades en dades inexistentes o distorsionades, que tenen com a finalitat enganyar o fins i tot manipular el lec-

tor per aconseguir determinats objectius, influenciar les decisions polítiques o obtenir guanys econòmics.

L'eficàcia de les fake news es deu, en primer lloc, a la seva naturalesa mimètica, és a dir, a la seva capacitat d'aparèixer com a plausibles. En segon lloc, aquestes notícies, falses però versemblants, són capcioses, en el sentit que són hàbils per a capturar l'atenció dels destinataris posant l'accent en estereotips i prejudicis estesos dins un teixit social, i se sostenen en emocions fàcils de suscitar, com l'ànsia, el menyspreu, la ràbia i la frustració. La seva difusió pot comptar amb l'ús manipulador de les xarxes socials i de les lògiques que en garanteixen el funcionament. D'aquesta manera, els continguts, malgrat estar mancats de fonament, obtenen una visibilitat tal que fins i tot els desmentiments oficials difícilment aconseguen contenir els danys que produeixen.

La dificultat per a desemmascarar i eradicar les fake news es deu tanmateix al fet que les persones sovint interactuen dins ambients digitals homogenis i impermeables a perspectives i opinions divergents. El resultat d'aquesta lògica de la desinformació és que, en comptes de realitzar una sana comparació amb altres fonts d'informació, cosa que podria posar en discussió positivament els prejudicis i obrir un diàleg constructiu, es corre el risc de convertir-se en actors involuntaris de la difusió d'opinions sectàries i infundades. El drama de la desinformació es troba a desacreditar l'altre, presentar-lo com a enemic, fins arribar a la demonització que afavoreix els conflictes. Les notícies falses revelen així la presència d'actituds intolerants i hipersensibles al mateix temps, amb l'únic resultat d'estendre el perill de l'arrogància i l'odi. A això condueix, en última anàlisi, la falsedat.

2. Com podem reconèixer-les?

Cap de nosaltres no pot eximir-se de la responsabilitat de fer front a aquestes falsedats. No és feina fàcil, perquè la desinformació es fonamenta freqüentment en discursos heterogenis, intencionadament evasius i subtilment enganyosos, i se serveix a vegades de mecanismes refinats. Per això són lloables les iniciatives educatives que permeten aprendre a llegir i valorar el context comunicatiu i ensenyen a no ser divulgadors inconscients de la desinformació, sinó actius en el seu desvetllament. Són també encomiables les iniciatives institucionals i jurídiques encaminades a concretar normes que s'oposin a aquest fenomen, com les que han posat en marxa les companyies tecnològiques i de mitjans de comunicació, adreçades a definir nous criteris per a la verificació de les identitats personals que s'amaguen darrere de milions de perfils digitals.

Però la prevenció i la identificació dels mecanismes de la desinformació requereixen també un discerniment atent i profund. En efecte, s'ha de desemmascarar el que es podria definir com la «lògica de la serp», capaç de camuflar-se a tot arreu i mossegar. Es tracta de l'estratègia utilitzada per la «serp astuta» de què parla el Llibre del Gènesi, la qual, als albors de la humanitat, va ser l'artífex de la primera fake news (cf. Gn 3,1-15) que va portar conseqüències tràgiques del pecat i que es van concretar després en el pri-

mer fratricidi (cf. Gn 4) i en altres innombrables formes de mal contra Déu, el proïsme, la societat i la creació.

L'estratègia d'aquest hàbil «pare de la mentida» (Jn 8,44) és la mimesi, una insidiosa i perillosa seducció que s'obre camí en el cor de l'home amb argumentacions falses i atractives. En la narració del pecat original, el temptador, efectivament, s'acosta a la dona fingint ser amic i interessar-se pel seu bé, i comença el seu discurs amb una afirmació veritadera, però només en part: «Així, Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?» (Gn 3,1). En realitat el que Déu havia dit a Adam no era que no mengessin de cap arbre, sinó només d'un arbre: «No mengis del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal» (Gn 2,17). La dona, responent, ho explica a la serp, però es deixa atraure per la seva provocació: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem» (Gn 3,2-3). Aquesta resposta té un sabor legalista i pessimista: havent donat credibilitat al falsari i deixant-se seduir per la seva versió dels fets la dona es deixa enganyar. Per això, de seguida para atenció quan li assegura: «No, no morireu pas» (v. 4). Així doncs, la desconstrucció del temptador assumeix una aparença creïble: «Déu sap que, si un dia en mengeu, se us obriran els ulls i sereu com déus: coneixereu el bé i el mal» (v. 5). Finalment, s'arriba a desacreditar la recomanació paternal de Déu, que anava dirigida al bé, per seguir la seductora incitació de l'enemic: «Llavors la dona va veure que el fruit de l'arbre era bo per a menjar i feia goig de veure» (cf. v. 6). Aquest episodi bíblic revela per tant un fet essencial per al nostre raonament: cap desinformació no és innòcua; per contra, fiar-se d'allò que és fals produeix conseqüències nefastes. Fins i tot una distorsió de la veritat aparentment lleu pot tenir efectes perillosos.

Del que es tracta, de fet, és de la nostra cobdícia. Les fake news es converteixen sovint en virals, és a dir, es difonen de manera veloç i difícilment manejable, no a causa de la lògica de compartir que caracteritza les xarxes socials, sinó més aviat per la cobdícia insaciable que s'encén fàcilment en l'ésser humà.

Les mateixes motivacions econòmiques i oportunistes de la desinformació tenen la seva arrel en la set de poder, de tenir i de gaudir que en últim terme ens fa víctimes d'un engany molt més tràgic que no pas el de les seves manifestacions individuals: el del mal que es mou de falsedat en falsedat per a robar-nos la llibertat del cor. Heus aquí per què educar en la veritat significa educar per a saber discernir, valorar i ponderar els desitjos i les inclinacions que es mouen dins nostre, per a trobar-nos privats del bé «caient» en cada temptació.

3. «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32)

La contínua contaminació a través d'un llenguatge enganyós acaba per ofuscar la interioritat de la persona. Dostoievski va escriure una cosa interessant en aquest sentit: «Qui es menteix a si mateix i escolta les seves mentides mateixes, arriba al punt de no poder distingir la veritat, ni dins d'ell mateix ni al seu entorn, i d'aquesta manera comença a perdre el respecte a si mateix i als altres. Després, com que ja no estima ningú, deixa

també d'estimar, i per a distreure el tedi que produeix la manca d'estimació i ocupar-se en alguna cosa, es lliura a les passions i als plaers més baixos, i per culpa dels seus vicis, es fa com una bèstia. I tot això deriva del fet de mentir contínuament als altres i a ell mateix» (Els germans Karamazov, II,2).

Així doncs, com ens podem defensar? L'antídoto més eficaç contra el virus de la falsedat és deixar-se purificar per la veritat. En la visió cristiana, la veritat no és sols una realitat conceptual que es refereix al judici sobre les coses, definint-les com a vertaderes o falses. La veritat no és sols treure a la llum coses fosques, «desvetllar la realitat», com porta a pensar l'antic terme grec que la designa, *aletheia* (d'a-lethès 'no amagat'). La veritat té a veure amb la vida sencera. A la Bíblia té el significat de suport, solidesa, confiança, com ho fa entendre l'arrel aman, de la qual prové també l'amén litúrgic. La veritat és allò sobre el que un es pot sostenir per a no caure. En aquest sentit relacional, l'únic veritablement fiable i digne de confiança sobre el qual es pot comptar sempre, és a dir, «vertader», és el Déu viu. Heus aquí l'afirmació de Jesús: «Jo sóc la veritat» (Jn 14,6). L'home, per tant, descobreix i redescobreix la veritat quan l'experimenta en si mateix com a fidelitat i fiabilitat de qui l'estima. Només això allibera l'home: «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32).

Alliberació de la falsedat i cerca de la relació: heus aquí els dos ingredients que no poden faltar per tal que les nostres paraules i els nostres gestos sigui vertaders, autèntics, dignes de confiança. Per a discernir la veritat cal distingir què és el que afavoreix la comunió i promou el bé, i allò que, contràriament, tendeix a aïllar, dividir i contraposar. La veritat, per tant, no s'aconsegueix realment quan s'imposa com quelcom extrínsec i impersonal; en canvi, brolla de relacions lliures entre les persones, en l'escolta recíproca. A més, mai no es deixa de buscar la veritat, perquè sempre està alerta la falsedat, també quan es diuen coses veritables. Una argumentació impecable pot sostenir-se sobre fets innegables, però si s'utilitza per a ferir l'altre i desacreditar-lo als ulls dels altres, per més que sembli justa, no conté en ella la veritat. Pels seus fruits podem distingir la veritat dels enunciats: si susciten polèmica, fomenten divisions, infonen resignació; o si, per contra, porten a la reflexió conscient i madura, al diàleg constructiu, a una laboriositat profitosa.

4. La pau és la notícia veritable

El millor antídoto contra les falsedats no són les estratègies, sinó les persones, persones que, lliures de la cobdícia, estan disposades a escoltar i permeten que la veritat emergeixi a través de la fatiga d'un diàleg sincer; persones que, atretes pel bé, es responsabilitzen en l'ús del llenguatge. Si el camí per a evitar l'expansió de la desinformació és la responsabilitat, qui té un compromís especial és qui pel seu ofici té la responsabilitat d'informar, és a dir: el periodista, custodi de les notícies. Aquest, en el món contemporani, no realitza només un treball, sinó una missió vertadera i pròpia. Té la tasca, en el frenesí de les notícies i en el remolí de les primícies, de recordar que en el centre de la notícia no hi ha la velocitat a donar-la i l'impacte sobre les xifres d'audiència, sinó les persones. Informar és formar, és involucrar-se en la vida de les persones. Per això la verificació de les

fonts i la custòdia de la comunicació són processos de desenvolupament del bé veritables i propis que generen confiança i obren camins de comunió i de pau.

Per tant, vull adreçar una crida a promoure un periodisme de pau, sense entendre amb aquesta expressió un periodisme «bonista» que negui l'existència de problemes greus i assumeixi tons tediosos. Em refereixo, contràriament, a un periodisme sense fingiments, hostil a les falsedats, a eslògans efectistes i a declaracions altisonants; un periodisme fet per persones per a persones i que es comprèn com a servei a tots, especialment a aquells —i són la majoria en el món— que no tenen veu; un periodisme que no cremi les notícies, sinó que s'esforci a buscar les causes reals dels conflictes per a afavorir la comprensió de les seves arrels i la seva superació a través de la posada en marxa de processos virtuoses; un periodisme entossudit a indicar solucions alternatives a l'escalada del clamor i de la violència verbal.

Per això, inspirant-nos en una oració franciscana, podríem adreçar-nos a la Veritat en persones de la manera següent:

Senyor, feu-nos instruments de la vostra pau.
Feu-nos reconèixer el mal que s'insinua
en una comunicació que no crea comunió.
Feu-nos capaços de treure el verí dels nostres judicis.
Ajudeu-nos a parlar dels altres com de germans i germanes.
Vós sou fidel i digne de confiança;
feu que les nostres paraules siguin llavors de bé per al món :
on hi ha soroll, feu que practiquem l'escolta;
on hi ha confusió, feu que inspirem harmonia;
on hi ha ambigüïtat, feu que portem claredat;
on hi ha exclusió, feu que portem compartició;
on hi ha sensacionalisme, feu que usem la sobrietat;
on hi ha superficialitat, feu que plantegem interrogants veritables;
on hi ha prejudici, feu que susciteu confiança;
on hi ha agressivitat, feu que portem respecte;
on hi ha falsedat, feu que portem veritat.
Amén.

Francesc

Audiències generals del dimecres

«La Santa Missa»

13. LITÚRGIA EUCARÍSTICA:

III. PARENOSTRE I FRACCIÓ DEL PA

Dimecres, 14 de març de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuem amb la catequesi sobre la santa missa. En l'últim Sopar, després que Jesús hagués pres el pa i el calze del vi, i que hagués donat gràcies a Déu, sabem que «va partir el pa». A aquesta acció correspon, en la Litúrgia eucarística de la missa, la fracció del Pa, precedida per la pregària que el Senyor ens ha ensenyat, és a dir el parenostre.

I així comencen els ritus de comunió, perllongant la lloança i la súplica de la Pregària eucarística amb la recitació comunitària del parenostre. Aquesta no és una de tantes pregàries cristianes, sinó que és la pregària dels fills de Déu: és la gran pregària que ens ha ensenyat Jesús. De fet, lliurat a nosaltres el dia del nostre baptisme, el parenostre fa ressonar en nosaltres els mateixos sentiments que va tenir Jesucrist. Quan nosaltres resem amb el parenostre, preguem com ho feia Jesús. És l'oració que va fer Jesús i que ens va ensenyar a nosaltres, quan els deixebles li van dir: «Mestre, ensenya'ns a pregar com tu pregues.» I Jesús pregava així. És tan bonic pregar com Jesús! Seguint el seu diví mestre, gosem adreçar-nos a Déu anomenant-lo «Pare», perquè hem renascut com a fills seus mitjançant l'aigua i l'Esperit Sant (cf. Ef 1,5). De fet, ningú no podria anomenar-lo familiarment Abbà 'Pare' sense haver estat engendrat per Déu, sense la inspiració de l'Esperit, tal com ho ensenya sant Pau (cf. Rm 8,15). Hem de pensar: ningú no pot anomenar-lo «Pare» sense la inspiració de l'Esperit. Quantes vegades hi ha gent que diu «Pare nostre», però no sap què diu! Perquè sí, és el Pare; però ¿tu sents que quan dius «Pare» ell és el Pare, el teu Pare, el Pare de la humanitat, el Pare de Jesucrist? Tu tens una relació amb aquest Pare? Quan nosaltres diem el parenostre, ens relacionem amb el Pare que ens estima, però és l'Esperit qui ens dona aquesta relació, aquest sentiment de ser fills de Déu.

¿Quina oració millor que la que Jesús ens ha ensenyat ens pot preparar per a la comunió sacramental amb ell? A més de dir-lo durant la missa, el parenostre el resem al matí i al vespre, a les laudes i a les vespres; d'aquesta manera, l'actitud filial vers Déu i fraternal envers el proïsme contribueixen a donar forma cristiana a la nostra vida de tot el dia.

En la Pregària del Senyor —en el parenostre— demanem el «nostre pa de cada dia», on veiem una referència particular al pa eucarístic, que tant necessitem per a viure com fills de Déu. Demanem també «el perdó de les nostres culpes», i per ser dignes de rebre el perdó de Déu ens comprometem a perdonar els qui han ofès. I això no és fàcil.

Perdonar les persones que ens han ofès no és fàcil; és una gràcia que hem de demanar: «Senyor, ensenya'm a perdonar com tu m'has perdonat.» És una gràcia. Només amb les nostres forces, nosaltres no podem: perdonar és una gràcia de l'Esperit Sant. Així, mentre el cor s'obre a Déu, el parenostre ens disposa també a l'amor fraternal. Finalment, demanem també a Déu que «ens deslliuri de qualsevol mal» que ens separa d'ell i ens separa dels nostres germans. Comprenquem bé que aquestes són unes peticions molt adequades per a preparar-nos per a la comunió (cf. Ordenament General del Missal Romà, 81).

De fet, tot el que demanem en el parenostre continua amb la pregària del sacerdot que, en nom de tots, suplica: «Deslliureu-nos, Senyor, de qualsevol mal, doneu pau als nostres dies.» I després rep una mena de segell de confirmació amb el ritu de la pau: en primer lloc es demana a Crist que el do de la seva pau (cf. Jn 14,27) —tan diferent de la pau del món— faci créixer l'Església en la unitat i en la pau, segons la seva voluntat; llavors, amb el gest concret intercanviat entre nosaltres, expressem «la comunió eclesial i l'amor mutu, abans de comunicar-nos amb el Sagrament» (OGMR, 82). En el ritu romà l'intercanvi del signe da pau, posat des de temps antics abans de la comunió, ve ordenat de cara a la comunió eucarística. Segons l'advertència de sant Pau, no es pot combregar l'únic Pa que ens fa un sol Cos en Crist, sense reconèixer-nos en pau per l'amor fraternal (cf. 1 Cor 10,16-17; 11,29). La pau de Crist no pot arrelar en un cor incapaç de viure la fraternitat i de refer-la després d'haver-la ferit. La pau la dona el Senyor: ens dona la gràcia de perdonar aquells que ens han ofès.

Després del gest de la pau segueix la fracció del Pa, que des del temps apostòlic ha donat el nom a tota la celebració de l'eucaristia (cf. OGMR, 83; Catecisme de l'Església Catòlica, 1329). Fet per Jesús durant l'últim sopar, partir el pa és el gest revelador que ha permès als deixebles reconèixer-lo després de la seva resurrecció. Recordem els deixebles d'Emmaús, els quals, parlant de l'encontre amb el Ressuscitat, expliquen que «l'havien reconegut en partir el pa» (cf. Lc 24,30-31.35).

La fracció del pa eucarístic ve acompanyada per la invocació de l'«Anyell de Déu», figura amb què Joan Baptista va assenyalar Jesús com «el qui lleva el pecat del món» (Jn 1,29). La imatge bíblica de l'anyell parla de la redempció (cf. Es 12,1-14; Is 53,7; 1Pe 1,19; Ap 7,14). En el Pa eucarístic, partit per la vida del món, l'assemblea que prega reconeix el veritable Anyell de Déu, és a dir el Crist redemptor, i li demana: «Tingueu pietat de nosaltres [...], doneu-nos la pau.»

«Tingueu pietat de nosaltres», «doneu-nos la pau» són invocacions que, des de la pregària del parenostre fins a la fracció del Pa, ens ajuden a disposar l'esperit a participar en el convit eucarístic, font de comunió amb Déu i amb els germans.

No oblidem la gran pregària: la que ens ha ensenyat Jesús i que és la pregària amb què ell pregava al Pare. I aquesta pregària ens prepara per a la comunió.

14. LITÚRGIA EUCARÍSTICA: IV. LA COMUNIÓ

21 de març de 2018

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui és el primer dia de primavera: bona primavera! Però què passa a la primavera? Les plantes treuen flor, els arbres floreixen. Us faré algunes preguntes. Un arbre o una planta malalts, floreixen bé si estan malalts? No! Un arbre, una planta que no estan regats per la pluja o de manera artificial, poden florir bé? No. I un arbre i una planta als quals els han malmès les arrels o no en tenen, poden florir? No. Però, sense arrels, es pot florir? No! I això és un missatge: la vida cristiana ha de ser una vida que ha de florir en les obres de caritat, a fer el bé. Però si tu no tens arrels, no podràs florir. I l'arrel qui és? Jesús! Si tu no ets amb Jesús com a arrel, no floriràs. Si tu no amares la teva vida amb la pregària i els sagraments, vols tenir flors cristianes? No! Perquè la pregària i els sagraments reguen les arrels i la nostra vida floreix. Us desitjo que aquesta primavera sigui per a vosaltres una primavera florida, com ho serà la Pasqua florida. Florida de bones obres, de virtut, de fer el bé als altres. Recordeu això, aquesta és una dita molt bonica de la meua Pàtria: «El que l'arbre ha florit ve del que l'arbre ha enterrat.» No talleu mai les arrels que teniu amb Jesús.

I continuem ara amb la catequesi sobre la santa missa. La celebració de la missa, de la qual anem seguint les diverses parts, va orientada a la comunió, és a dir a unir-nos amb Jesús. La comunió sacramental: no la comunió espiritual, que tu pots fer a casa teva dient: «Jesús, jo et voldria rebre espiritualment.» No, la comunió sacramental, amb el cos i la sang de Crist. Celebrem l'eucaristia per nodrir-nos de Crist, que se'ns dona ell mateix ja sigui en la Paraula ja sigui en el sagrament de l'altar, per conformar-nos a ell. Ho diu el Senyor mateix: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang, està en mi, i jo, en ell» (Jn 6,56). De fet, el gest de Jesús de donar als deixebles el seu cos i la seva sang en l'últim sopar, continua encara avui a través del ministeri del sacerdot i del diaca, ministres ordinaris de la distribució als germans del pa de la vida i del calze de la salvació.

A la missa, després d'haver partit el pa consagrat, és a dir el cos de Jesús, el sacerdot el mostra als fidels, invitant-los a participar del convit eucarístic. Recordem les paraules que ressonen des del sant altar: «Feliços els convidats a la seva taula [del Senyor]: Mireu l'Anyell de Déu, mireu el qui lleva el pecat del món.» Inspirat en un passatge de l'Apocalipsi: «Feliços els convidats al banquet de les noccs de l'Anyell» (Ap 19,9). Diu «noccs» perquè Jesús és l'espòs de l'Església —aquesta invitació ens crida a experimentar la unió íntima amb Crist, font de joia i de santedat. És una invitació que ens omple d'alegria i al mateix temps ens empeny a fer un examen de consciència il·luminat per la fe. Si per una part, de fet, veiem la distància que ens separa de la santedat de Crist, per l'altra creiem que la seva sang és «vessada per la remissió dels pecats». Tots nosaltres hem estat perdonats en el baptisme, i tots nosaltres som perdonats o serem perdonats cada vegada que ens acostem al sagrament de la penitència. No ho oblideu: Jesús perdona sempre. Jesús no es cansa de perdonar. Som nosaltres els qui ens cansem de demanar perdó. No més de pensar en el valor salvador d'aquesta sang, sant Ambròs exclama: «Jo que peço

sempre, he de tenir sempre el remei» (De sacramentis, 4, 28: PL 16, 446A). En aquesta fe, la nostra mirada s'adreça a l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món i l'invoquem: «Senyor, no sóc digne que entreu a casa meva, digueu-ho només de paraula i serà salva la meva ànima.» Això ho diem en cada missa.

Ens movem en processó per anar a combregar, anem en processó vers l'altar per fer la comunió, però en realitat és Crist qui ens ve a trobar per fer-nos semblants a ell. És unencontre amb Jesús! Alimentar-se amb l'eucaristia significa deixar-se transformar en el que rebem. Sant Agustí ens ajuda a comprendre-ho, quan explica que ha rebut la llum en sentir-se dir pel Crist: «Jo sóc el menjar dels grans. Creix i em menjaràs. I no seràs tu qui em transformaràs en tu, com a part de la teva carn; sinó que seràs tu qui et transformaràs en mi» (Confessions VII, 10, 16: PL 32, 742). Cada vegada que nosaltres combreguem, ens assemblem més a Jesús, ens transformem més en Jesús. De la mateixa manera que el pa i el vi es converteixen en el cos i la sang del Senyor, així tots els qui el reben amb fe es transformen en eucaristia vivent. Al sacerdot que, distribuint l'eucaristia, et diu: «El cos de Crist», tu respon: «Amén», és a dir reconeixes la gràcia i el compromís que representa convertir-se en cos de Crist. Perquè quan tu reps l'eucaristia et converteixes en cos de Crist. És bonic això; és molt bonic. Mentre ens uneix a Crist, ens arrenca dels nostres egoïsmes, la comunió ens obre i uneix a tots aquells que són una sola cosa en ell. Aquest és el prodigi de la comunió: ens convertim en el que rebem!

L'Església desitja vivament que els fidels rebin el cos del Senyor amb hòsties consagrades en la mateixa missa; i el signe del banquet eucarístic s'expressa amb més plenitud si la santa comunió es fa amb les dues espècies, tot i sabent que la doctrina catòlica ensenya que sota una sola espècie es rep el Crist sencer (cf. Ordenament General del Missal Romà, 85; 281-282). Segons la pràctica eclesial, el fidel s'acosta normalment a l'eucaristia de manera processional, tal com ho hem dit, i es combrega dempeus amb devoció, o de genolls, tal com ho estableixi la Conferència Episcopal, rebent el sagrament a la boca o, on està permès, a la mà, com es prefereixi (cf. OGMR, 160-161). Després de la comunió, ens ajuda a guardar el do rebut en el cor el silenci, la pregària silenciosa. Allargar una mica aquest moment de silenci, parlant amb Jesús en el cor ens ajuda molt, així com cantar un salm o bé un himne de lloança (cf. OGMR, 88) que ens ajudi a estar amb el Senyor.

La Litúrgia eucarística acaba amb l'oració de després de la comunió. Amb ella, en nom de tots, el sacerdot s'adreça a Déu per agrair-li que ens hagi permès participar de la seva taula i demanar que tot el que hem rebut transformi la nostra vida. L'eucaristia ens fa forts per donar fruits de bones obres per viure com a cristians. És significativa l'oració d'avui, en què demanem al Senyor que «els sagraments que hem rebut ens aportin un remei celestial, a fi que ens expurguin dels defectes i ens assegurin sempre la vostra protecció» (Missal Romà, Dimecres de la V setmana de Quaresma). Apropem-nos a l'eucaristia: rebre Jesús que ens transforma en ell ens fa més forts. Que n'és de bo i de gran el Senyor!

15. RITU DE CONCLUSIÓ

4 d'abril 2018

Estimats germans i germanes, bon dia i bona Pasqua!

Com veieu, avui hi ha flors: les flors expressen joia, alegria. En alguns llocs la Pasqua s'anomena també «Pasqua florida», perquè floreix el Crist ressuscitat: és la nova flor; floreix la nostra justificació; floreix la santedat de l'Església. Per això hi ha tantes flors: és la nostra joia. Durant tota la setmana nosaltres celebrem la Pasqua, tota la setmana. I per això ens donem, una vegada més, tots nosaltres, el desig de «Bona Pasqua». Diguem junts: «Bona Pasqua», tots! [responen: «Bona Pasqua!»]. M'agradaria que també donéssim la Bona Pasqua —perquè ha estat Bisbe de Roma— a l'estimat papa Benet, que ens segueix per televisió. Al papa Benet, tots li desitgem la Bona Pasqua: [diuen: «Bona Pasqua!»] I un fort aplaudiment.

Amb aquesta catequesi acabem el cicle dedicat a la missa, que és realment una commemoració, però no sols és un record, sinó que vivim una altra vegada la passió i la resurrecció de Jesús. L'última vegada vam arribar fins a la comunió i l'oració després de la comunió; després d'aquesta oració, la missa s'acaba amb la benedicció impartida pel prevere i l'acomiadament del poble (cf. Ordenament General del Missal Romà, 90). Així com havia començat amb el senyal de la creu, en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, també és en el nom de la Trinitat que s'acaba la missa, és a dir l'acció litúrgica.

Tanmateix sabem que amb l'acabament de la missa s'obre el compromís del testimoniatge cristià. Els cristians no van a missa per a fer un compliment setmanal i després se n'obliden, no. Els cristians van a missa per a participar en la passió i resurrecció del Senyor i després viure més com a cristians: s'obre el compromís del testimoniatge cristià. Sortim de l'església per «anar en pau» a portar la benedicció de Déu a les activitats de cada dia, a casa nostra, als ambients de treball, enmig de les ocupacions de la ciutat terrenal, «glorificant el Senyor amb la nostra vida». Però si sortim de l'església fent xerrameca i dient: «Mira això, mira allò...», amb molta xerrera, és que la missa no ha entrat en el meu cor. Per què? Perquè no sóc capaç de viure el testimoniatge cristià. Cada vegada que surto de missa, he de sortir millor que com hi he entrat, amb més vida, amb més força, amb més desig de donar testimoniatge cristià. Mitjançant l'eucaristia el Senyor Jesús entra en nosaltres, en el nostre cor i en la nostra carn, perquè puguem «viure d'acord amb l'exigència del baptisme, que és el sagrament de la fe» (Missal Romà, Collecta del dilluns de l'Octava de Pasqua).

De la celebració a la vida, doncs, conscients que la missa troba compliment en les eleccions concretes de qui es compromet en primera persona en els misteris de Crist. No hem d'oblidar que celebrem l'eucaristia per aprendre a convertir-nos en homes i dones eucarístics. Què significa això? Significa deixar que Crist actuï en les nostres obres: que els seus pensaments siguin els nostres pensaments, que els seus sentiments siguin els nostres, que les seves opcions siguin les nostres opcions. I això és santedat: fer les coses com el Crist, això és santedat cristiana. Ho expressa amb precisió sant Pau, quan parla de

l'assimilació pròpia amb Jesús, i diu: «Estic crucificat amb Crist. Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La vida que ara visc en el cos, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,19-20). Aquest és el testimoni cristianista. L'experiència de Pau també ens illumina a nosaltres: mortificant el nostre

Lunet
Facility Services

Pasión por la
limpieza,
con los **5** sentidos

Avda. Madrid, 95-97, planta 6ª puertas 1ª 2ª 08028 Barcelona Tel. 902 010 977 / Fax 93 418 87 27 www.lunet.es/comercial@lunet.es

egoisme perquè puguem eliminar el que s'oposa a l'Evangelí i a l'amor de Jesús, es crea en nosaltres un espai més gran per al poder del seu Esperit. Els cristians són homes i dones que es deixen eixamplar l'ànima amb la força de l'Esperit Sant, després d'haver rebut el cos i la sang de Crist. Deixeu-vos eixamplar l'ànima! No tinguem aquestes ànimes tan estretes i tancades, petites, egoistes, no! Ànimes obertes, ànimes grans, amb grans horitzons... Deixeu-vos fer més gran l'ànima amb la força de l'Esperit, després d'haver rebut el cos i la sang de Crist.

La presència real de Crist en el pa consagrat no s'acaba amb la missa (cf. Catecisme de l'Església catòlica, 1374), l'eucaristia es guarda en el sagrari per a la comunió dels malalts i per a l'adoració silenciosa del Senyor en el Santíssim Sagrament; el culte eucarístic fora de la missa, ja sigui de forma privada o comunitària, ens ajuda a romandre en Crist (cf. *ibid.*, 1378-1380).

Els fruits de la missa, per tant, estan destinats a madurar en la vida de cada dia. Podem dir-ho així, forçant una mica la imatge: la missa és com el gra, el gra que després creix en la vida ordinària, creix i madura en les bones obres, en les actituds que ens fan assemblejar-nos a Jesús. Els fruits de la missa, per tant, estan destinats a madurar en la vida de cada dia. De debò, augmentant la nostra unió amb Crist, l'eucaristia actualitza la gràcia que l'Esperit ens ha donat en el baptisme i en la confirmació, perquè el nostre testimoniatge cristià sigui creïble (cf. *ibid.*, 1391-1392).

I a més d'encendre en els nostres cors la caritat divina, què fa l'eucaristia? Ens separa del pecat: « Com més participem en la vida del Crist i més progressem en la seva amistat, més difícil ens serà trencar amb ell pel pecat mortal » (*ibid.*, 1395).

Participar amb regularitat en el banquet eucarístic renova, fortifica i aprofundeix la relació amb la comunitat cristiana a la qual pertanyem, segons el principi que l'eucaristia fa l'Església (cf. *ibid.*, 1396), ens uneix a tots.

Finalment, participar en l'eucaristia em compromet a mi davant dels altres, especialment dels pobres, educant-nos a passar de la carn de Crist a la carn dels germans, en els quals ell espera ser reconegut per nosaltres, servit, honorat, estimat (cf. *ibid.*, 1397).

Portant el tresor de la unió amb Crist en gerres de terrissa (cf. 2Co 4,7), necessitem contínuament retornar a l'altar sant, fins que, al paradís, assaborirem plenament la benaurança del banquet de noces de l'Anyell (cf. Ap 19,9).

Agraïm al Senyor el camí de descoberta de la santa missa que ens ha donat de fer junts, i deixem-nos atraure amb fe renovada en aquestencontre real amb Jesús, mort i ressuscitat per nosaltres, el nostre contemporani. I que la nostra vida sigui sempre « florida » així, com la Pasqua, amb les flors de l'esperança, de la fe, de les bones obres. Que trobem sempre la força per a això en l'eucaristia, en la unió amb Jesús. Bona Pasqua a tots!

MN. RAMON BLAS BATET, PVRE.

Morí en Crist el dia 22 de març de 2018

Nascut a Alcover de Joan i Maria, els seus pares, el 26-VIII-1933, hi fou batejat una setmana després (3-IX-1933) i confirmat (17-V-1935). Format al Seminari tarragoní, rebia els ordes del diaconat (17-III-1957) i del presbiterat (24-XI-1957) a la Capella major del mateix Seminari.

Déu n'hi do la de parròquies que han confegit el seu ministeri sacerdotal. Com a vicari s'encetà a Santa Coloma de Queralt (1-I-1958) i a Sant Miquel de l'Espluga de Francolí (22-I-1959). Segueix ja com ecònom Sant Miquel dels Omellons (17-VIII-1960) i com a rector Sant Llorenç de Rocallaura i encarregat de Sant Andreu de Montblanquet (1-I-1962). Set anys després baixa des del cim del Tallat cap als dominis del Montmell: Santa Magdalena de Bonastre (28-III-1969); Sant Joan Baptista de Rodonyà (22-X-1969) i Sant Ramon de Penyafort a Masllorenç (1/VII-1970). Nous serveis el portaran d'encarregat a Santa Maria Magdalena i de col·laborador a Sant Miquel ambdues de Mont-roig del Camp (4-III-1972) i, abans d'unir-se a la Missió diocesana a Bibwe [Zaire] (21-X-1983) passarà encara per les parròquies de Sant Salvador de Vimbodí i de Santa Maria de Tarrés (12/VIII-1975).

Tornat de Bibwe, retornarà ara com a rector a Santa Coloma de Queralt (31-VII-1986) i les parròquies adjuntes de Santa Maria d'Aguiló, Sant Gil d'Albió, Santa Maria de Conesa, Sant Joan Baptista de Llorac, Santa Fe de Rauric, Santa Maria de Segura, Sant Pere de Savallà i la Mare de Déu del Roser de Guialmons. Baixant cap al cor de la Conca de Barberà anirà a residir a Sant Salvador de Pira i encarregat de Santa Maria de Barberà de la Conca (29-V-1991). Els últims trams de ministeri els exercirà a Valls —dos anys— com a col·laborador (26-VII-1994) i Sant Jaume de Riudoms (31-VII-1996) fins al 2003 quan després d'uns mesos d'administrador de Sant Pere de Cambrils (21-I-2003) n'assumirà la rectoria (24-VII-2003). A partir del 5-VII-2011 retornarà com adscrit a la parròquia de Sant Joan Baptista de Valls fins al seu decés (22-III-2018).

El funeral, que oficià l'Arquebisbe Jaume a Alcover, la seva parròquia natal, fou el dissabte 24 de març, vigília de Rams: «*Urbs Ierusalem beata, dicta pacis visio...*» Això és tot? Diguem que no. Cal recordar altres aspectes de Mn. Ramon. Des dels anys 1972 formà part del Secretariat Diocesà de Música i no ho ha deixat mai: Jo el recordo amb el seu treball amb Corals de les Terres de Lleida i amb el Grup de Cant Gregorià de Santes Creus. Ha fet d'arxiprest (Baix Camp) i de conseller al Consell presbiteral. Per no parlar de la seva passió personal per fer descobrir el Déu-amor i, així, retrobar la unitat amb Déu i els germans a través dels Focolars de Chiara Lubich... Què més dir? Ben segur, Ramon que t'agradarà allò de l'Apòstol: «*He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe*» (2Tm 4,7). Descansa en la visió de la Pau!

